

כניות. בבואו לונדון חקר, אפוא, טורנר מה היא הדרך הנוחה ביותר כדי להגניב את הגבול.

פסוק "לא אבוא" מתכוון לעלייה על האניה. אמר העד: "נו, חשבתי שזו הכוונה, מפני שהימאים לוקחים לעתים קרובות את בחור רותיהן אל האניה, אבל שומרי הגבול אינם נותנים להן לעלות, ואז עליהן לחזור עצור בות".

הנהגה אישר שברברה הלכה עם טורנר בלי רצון. הם ירדו ברחוב צדדי, בקרבת הנמל. ברברה חתמה, כשטורנר עלה על האניה, הביא לה בגדי בחור. היא לבשה את הבגדים ונכנסה עמו לשטח הנמל.

השוטר לא היה טיפוש. הוא חשד מיד שה-

לעזור לנאבהים. בית הדיון דן אותם לשבעה חודשי מאסר, דבר שפירושו היה שחרורם המידי, מכיון שכבר ישבו תקופה זו במעצר עד למתן פסק הדין.

שונה לחלוטין היה ההנהגותו של טורנר, שנשבר לחלוטין. לא ברור מה קרה לו, ייתכן שדאג לגורלה של ברברה, התחרט על שהכניס אותה לבוז. על כל פנים, במהלך המשפט (בו נחברו, אגב, שהיה נשוי) מסר פרטים מלאים על פעולותיו בשטח הריגול, כנראה על מנת לפייס את הפולנים. בהצהרתו האחרונה לפני מתן פסק הדין לקח על עצמו את כל האחריות לפשע, ביקש לשחרר ממנה את ברברה ואת שני המלחים. יחד עם זה מסר הצהרה פוליטית, ומוזרה בפי קצין מקצועי בריטי גבוה: "בזמן עבודתי בשגרירות נוכחתי לדעת שאמריקה כופה את רצונה על העמים המשועבדים לה. מכריחה אותנו לבצע את העבודה המלוכלכת בה עסקנו... בבחינת גוברת והולכת ראיתי מה רב הנוק שגרמתי לאנגליה על ידי כך שעזרתי לכנופיה קטנה זו המוכרת את ארצנו לאמריקה... אני

ארצות הברית. טקס האשכבה וההלוויה התנהל עם כל ההברקות וההתנוונות הניתנות למלכים. מושל המדינה היה שם, ראש העיר, נכבדים מעולם העתונות, הקולנוע, הבמה והפוליטיקה. סוכן פרסומת פקד על גודו שלם של עתונאים, צלמים וצלמי קולנוע שבאו להנציח את סופו של ויליאם הרסט. אולם כל הנוכחים ידעו שחסרה שם דמות מרכזית בחיי המנוח. אלמנתו היתה שם, אולם היתה זו פעם ראשונה כמעט מאז 29 שנה שגיא ראתה אותו. גם הבנים היו שם. בכל זאת הדמות הנעדרת היתה קרובה יותר לויליאם הרסט מכל בני משפחתו אלה. שם הנעדרת: מריון דיוויס, שחקנית קולנוע לשעבר שחיה עמו משך 32 השנים האחרונות. משך כל מחלתו היא ישבה ליד מיטתו ובי לילה האחרון לא הלכה לישון. לבסוף, לפנות בוקר, הסכימה לקבל גולת הרגעה מידי הרופא וכאשר מת האיש הגדול היתה רדומה. בהתעוררה מצאה שבניו של הרסט כבר הוציאו את הגופה ונעלמו. "לא נתנו לי אפילו אפשרות להיפרד ממנו" היא התלוננה. יחד עם הגופה הוציאו מן הבית כמעט את כל חפצי הפרטים של הרסט.

עד לפני ימים מספר היתה החוליה העזי קרית ביחסי הבוס הגדול עם אנשיו, העבירה את כל הוראותיו בטלפון. כל מעשה משלה, הקטן ביותר, הובא בעתונות. עכשיו הפסיקו אף להכיר. גם משלוח העיתונים לביתה הופסק ללא כל התראה.

15 מכריעים 100. משך שבוע תמים הפכה טרגדיה זעירה זו לחוק לחמם של כותבי מדורי הרכילות בעתונות האמריקאית. עד אשר, השבוע, הוטלה הפצצה: הרסט, כמעט הבטיח לגמול למריון דיוויס את חסדה עמו. לא שכח את הבטחתו. בצואתו, מינה אותה למנהלת כל עסקיו העצומים.

היה זה סוד שמריון עצמה שמרה עליו בסבלנות משך השבוע הזה, אשר בו הספיקה לדעת היטב מה ים דורשי שלומה האמריקאים. האנשים החשובים שנהלו את העיתונים, ואשר פעם שקדו ללא את כל חפציה פנו לה עורף. כי כאשר נפתחה צוואתו של הבוס נודע כי השאיר את רכושו הנאמד ב-200 מיליון דולר לאלמנתו ולחמשה בניו. אלה הניחו כמובן שהנהגת העסקים תהיה אף היא בידם. עד אשר נתגלה הסוד: ב-5 לנובמבר 1950 קרא הרסט את מריון וחתם עמה הסכם על גיהול עסקיו. לפי הסכם זה תהיה היא בעלת כל מניות ההכרעה בכל עתונות ורכוש עם מותו. וכך, למרות היותה בעלת 15 אחוזי של רכוש החברה הענקית בלבד, תחליט היא גם בשם שאר 85 האחוזים שהיו רכושו של הרסט והועברו למשפחתו. מיד עם היודע הענין הגישו הבנים ערעור משפטי: חוזה זה לא הופעל במשך שנה תמימה, לכן יש לראותו כפסול. אולם כבר עכשיו ברור שהוכח למשפחה כל סיכויים לנצח. ואם ניסו להוכיח שהרסט בן 88 לא היה שפוי בדעתו כאשר חתם את החוזה יצטרכו איך שהוא לעבור את המכשול שהם בצמצם העמידו בדרכם כאשר, עד יומו האחרון של הרסט, חזרו והתפעלו מעל גבי עיתונותם על חדות מוחו של הזקן.

ואילו מריון עצמה מספרת לכל אחד שהמצב הנוכחי אינו נעים לה. "אינני טיפוס שלומה" היא אמרה. "אולם לא ארצה בשום אופן להתנגד לרצונו של ויליאם המנוח." ביחוד כאשר רצונו של ויליאם המנוח הוא שמריון תהיה מנהלת יחידה של עסק השוהה 200 מיליון דולר.

בשנות השלושים עמדה ממלכתו של הרסט בפני סכנת התמוטטות. מריון דיוויס נתנה לו מיליון דולר, כל רכושה, לחזקו.

מריון דיוויס (בנשף צדקה) "אינני טיפוס של לחמם..."

מלחים השיכורים, כביכול, ניסו להסיח את דעתו, ושמישהו עלה על האניה באופן בלתי חוקי. הוא הודיע על כך לממונים עליו. בבוקר ערכה המשטרה חיפוש באניה. החילה לא מצאו דבר. אולם כשניסו להיכנס לחדר המכונית מצאוהו נעול. נאמר להם שהמפתח בידי גובר האניה. כשנסו לחדרו של הגובר שמו לב שמטתו נראתה משונה. כשמשכו את השמיכה מצאו את ברברה שוכבת במיטה, לבושה.

עבודה מדיכונת. המשטרה אסרה ארבעה איש: את הזוג, ושני קצינים של האניה. מנהלת משרד ההסברה, שהעבירה לברברה באופן בלתי חוקי את המכתבים שהי עיצו בדואר הדיפלומטי, נמלטה ברגע האחרון, עוררה עליה את חמתם של הפולנים כשהיא מסרה מחוץ לארץ פרטים מסמרים שערו על בריחה הרפתקנית.

ארצות הברית רצון של 200 מיליון

בכניסה קטנה ברובע העשירים בסאן פרנסיסקו התקאלו לפני שבוע מתאבלים וידידים סביב ארון מתים פתוח בו היה מונח ויליאם רנדולף הרסט, קיסר העתונות שהתחיל את הקריירה שלו לפני כחמשים שנה עם עתון אחד וסיימה עם שרשרת אדירה בכל ערי

מלחים השיכורים, כביכול, ניסו להסיח את דעתו, ושמישהו עלה על האניה באופן בלתי חוקי. הוא הודיע על כך לממונים עליו. בחילה לא מצאו דבר. אולם כשניסו להיכנס לחדר המכונית מצאוהו נעול. נאמר להם שהמפתח בידי גובר האניה. כשנסו לחדרו של הגובר שמו לב שמטתו נראתה משונה. כשמשכו את השמיכה מצאו את ברברה שוכבת במיטה, לבושה.

עבודה מדיכונת. המשטרה אסרה ארבעה איש: את הזוג, ושני קצינים של האניה. מנהלת משרד ההסברה, שהעבירה לברברה באופן בלתי חוקי את המכתבים שהי עיצו בדואר הדיפלומטי, נמלטה ברגע האחרון, עוררה עליה את חמתם של הפולנים כשהיא מסרה מחוץ לארץ פרטים מסמרים שערו על בריחה הרפתקנית.

המשפט ערך שבעה חודשים. כל הנאשמים הודו באשמה. אולם היה הבדל גדול בהתנהגותם. שני הקצינים הבריטיים התנהגו בגאווה, הביעו את עצמם על שהפרו את החוק וביקשו להקל על עונשם בטענה שעשו מה שעשו כדי

כעבור שלושה חודשים גנש טורנר בלונדון במיזגו ווינטון, מי שהיה נספח צבאי בווטר. ווינטון סיפר לו על דרך לעבור את הני בול הצ'כי, ולהמשיך אחר כך בעזרת פסי פורט מזויף ויוזם צ'כית. חברה בריטית ניד-בה את הפספורט האישי שלה, לצרכי הויז. אותה שעה הוכנה גם תכנית שניה. טייס בריטי, חברו של טורנר, התנדב להפגיש את הנאבהים. הוא רצה להמריא מן האזור הב-ריטי באוסטריה, לנחות בשדה תעופה פולני שלא היה בשימוש, לאסוף את ברברה ולהמ-ריא עמה לאזור האמריקאי בגרמניה. אותה שעה פגש טורנר, בעזרת מהגרת פולניה, בגנרל אנדרס, ראש הצבא הפולני בגולה. בעזרת חוגי אנדרס נודע לו על דרך נוספת לצאת את פולניה, באמצעות האניה הבריטית א/ק בלטיבה. העונת מפעם לפעם בגדיניה. באותה אניה ברח מפולין גם סטא-ניסלאב מיקולייצ'יק, ראש הפולנים בגולה. **הבטחת שר הפנים.** ראש הפולנים בגולה ברברה מפעם לפעם הודעה על תאריכים ל-ביצוע התכנית. בהיותה רחוקה מאהוב נפשה, החלה מפקקת וחוששת מפני המשטרה. כש-קיבלה טוף טוף הודעה שעליה לעלות על האניה הבריטית, לא הופיעה, טענה שאמה חולה. גם בפעם השניה לא באה במיוחד הק-בוע, והקצין הימי הבריטי, חברו של טורנר, חזר ללעזתו שבא מבלי שיכיל היה לבצע את שליחות האהבה. לבסוף התיאש טורנר, החליט לעלות בעצמו על האניה, לעלות על אדמת פולין ולשכנע את אהובתו להסתכן. אולם לפני כן קיבל בעזרת חבר הפרלמנט הבטחה רשמית של שר הפנים הבריטי שתי-נתן לברברה זכות מחסה. מכתב זה הושג ב-אמתלה (הכזבת) שברברה נרדפת על ידי המשטרה בפולין.

כשהגיע טורנר לגדיניה רץ לתא הטלפון הראשון, טלפן למנהלת משרד ההסברה, ש-הודיעה לברברה על בואו. ברברה לא חשבה שתצא את הארץ, לא לקחה עמה דבר מלבד אונקה. היא ססה לגדיניה ונפגשה עם טורנר. בשיחה נרגשת אתו אמרה לו שהיא פוחדת מפני מעשה פלילי, אולם חששתיה נמוגו בפני דברי אהבתו. היא הסכימה לברוח. על דרכם אל הנמל מספר נהג המוניתי יאן רדובסקי, "שמעתי מישוהו קורא טקסי בניב זה. נספתי רצה למלון צנטרל. כעבור זמן מה יצאו מבית המלון האדון שקרא לי, בלתי יית גברת. היה חושך, אולם שמתי לב שהיתה בלונדית. בדרך שמעתי את הגברת אומרת: "לא אבוא אתה, אסור לי ללכת." לא ידעתי מה העניין, אולם לעתים קרובות קורה שזוג צעיר רב במוניתי, כשהאחד רוצה והשני לא. לא הקשבתי לדבריהם, לא התעניינתי בדברים כאלה. יציתי להגיד לגברת: "אל תלכי, לא יתנו לך לעלות על האניה." אבל חשבתי לי עצמי, מה זה איכפת לך?"

התובע שאל את העד מניין הוא יודע שה-

רוצה גם היא

